

VICTOR HUGO • Marion de Lorme

Milli Eğitim Basımevi, 1966 (1 baskı)

Marion de Lorme

İletişim Yayınları 2946 • Cemil Meriç Bütün Çevirileri 5

ISBN-13: 978-975-05-3002-9

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Güneş Akkor, Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VICTOR HUGO
Marion de Lorme

Marion de Lorme

ÇEVİRENLER

Cemil Meriç - Mahmut S. Kılıççı

YAYINA HAZIRLAYAN

Mahmut Ali Meriç

VICTOR-MARIE HUGO 26 Şubat 1802'de Napoléon'un ordusunda görevli subay Joseph Léopold Sigisbert Hugo ile Sophie Trébuchet'nin en küçük oğlu olarak Besançon'da dünyaya geldi. Babasının atamaları gereği aile, önce İtalya'ya, ardından Paris'e, oradan da İspanya'ya taşındı. Hugo 1815'ten 1818'e kadar Paris'teki Pension Cordier ve Lycée Louis-le-Grand'a devam etti. Ergen yaştan itibaren şiir yazmaya ve Virgil çevirileri yapmaya başladı. 1822'de ilk şiir derlemesi *Odes et poésies diverses*'i (Odlar ve Çeşitli Şiirler), ertesi yıl ilk romanı *Han d'Islande*'i (İzlanda Hanı) yayımladı. 1822'de bir subayın kızı olan Adèle Foucher ile evlendi. Çiftin, ilki doğumundan kısa süre sonra ölen toplam beş çocuğu oldu. Hugo 1820'li yıllarda edebiyat çevrelerine katıldı ve Lamartine, Vigny ve Musset gibi yazarlarla birlikte romantizm akımının kalesine dötüşen Cénacle grubunu kurdu. 1827'de yayımlanan *Cromwell* oyununa yazdığı önsöz, klasik Fransız edebiyatına karşı romantizmi savunduğu bir manifesto olarak kabul edildi. 1929'da gerçek bir olaydan esinlenen *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* adlı kısa romanını yayımladı. 1830'da yayımlanır yayımlanmaz büyük başarı kazanan oyunu *Hernani* geniş kitlelerce tanınmasını sağladı. Ertesi yıl ilk tarihî romanı olan *Notre Dame'in Kamburu*'nu yayımladı. 1833'te yazdığı *Lucrece Borgia* adlı oyununun prömiyerinde, yarım asır boyunca ilişki yaşayacağı oyuncu Julie Drouet'yle tanıştı ve âşık oldu. 1841'de uzun zamandır kabul edilmeyi beklediği Académie française'e seçildi. 1843'te kızı Léopoldine'in bir kaza sonucu ölüümüyle sarsıldı. Bu kayıptan sonra siyasetle ilgilenmeye başladı ve 1852'ye kadar kitap yayımlamadı. 1845'te Kral Louis-Philippe'ten soyluluk unvanı aldı. 1848 Devrimi'nden sonra kurucu meclise ve parlamentoya girdi, burada idam cezasına karşı mücadele etti. 1851'de III. Napoléon darbe yapıp yönetimi ele geçirince, ona karşı direniş hareketi örgütlemeye çalıştı, ancak Aralık ayında tutuklanacağını anlayarak Brüksel'e, ardından Jersey'e kaçtı. Yaklaşık yirmi yıl süren sürgün döneminde *Napoléon le petit* (Küçük Napoléon, 1852) ve *Histoire d'un crime* (Bir Suç Hikâyesi, 1877) adlı hicivlerini yazdı. Aynı dönemde *Les Châtiments* (1853, Azaplar), *Les Contemplations* (1856, Düşünceler) ve *La Légende des siècles* (1859, Yüzyılların Efanesi) gibi en sevilen şiir kitaplarını ve *Sefiller* (1862) ve *Deniz İşçileri* (1866) gibi büyük romanlarını tamamladı. III. Napoléon 1859'da bütün siyasi sürgünler için genel af ilan etse de, Hugo Fransa'ya ancak 1870'te, iktidar değişip Üçüncü Cumhuriyet kurulduktan sonra döndü. Paris'e dönüşünde halk tarafından büyük coşkuyla karşılandı ve ulusal meclise seçildi. 1872'de *Korkunç Yıl* adlı şiir kitabını, 1874'te *Doksan Üç Harbi* romanını yayımladı. 1876'da sağlık sorunları yaşadı ve hafif bir felç geçirdi. Büyük aşkı Julie Drouet'nin ölümünden iki yıl sonra, 22 Mayıs 1885'te kalp yetmezliği sonucu geçirdiği zatürreeden hayatını kaybetti. İki milyonu aşkın kişinin katıldığı cenaze töreniyle Panthéon Mezarlığı'na defnedildi.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
--------------------	---

Marion de Lorme

Şahıslar	15
-----------------------	----

BİRİNCİ PERDE

Buluşma	17
----------------------	----

İKİNCİ PERDE

Düello	43
---------------------	----

ÜÇÜNCÜ PERDE

Komedi	75
---------------------	----

DÖRDÜNCÜ PERDE

Kral	123
-------------------	-----

BEŞİNCİ PERDE

Kardinal	169
-----------------------	-----

CEMİL MERİÇ, 1916'da Hatay'da doğdu. Ailesi Balkan Savaşı sırasında Yunanistan'dan göçmüştü. Fransız idaresindeki Hatay'da Fransız eğitim sistemi uygulayan Antakya Sultanisi'nde okudu. Tercüme bürosunda çalıştı, ilkokul öğretmenliği ve nahiye müdürlüğü yaptı. 1940'ta İstanbul Üniversitesi'ne girip Fransız Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. Mükemmel düzeyde Fransızca okuyup yazan Meriç, İngilizce'yi anlıyor, Arapça'yı, kendi ifadesiyle, "söktüyor"du. Elazığ'da (1942-45) ve İstanbul'da (1952-54) Fransızca öğretmenliği yaptı. 1941'den başlayarak *İnsan*, *Yücel*, *Gün*, *Ayın Bibliyografyası* dergilerinde yazmaya başladı. İstanbul Üniversitesi'nde okutmanlık yaptı (1946-63), Sosyoloji Bölümü'nde ders verdi (1963-74). 1955'te, gözlerindeki miyopinin artması sonucu görmez oldu, ama olağanüstü çalışma ve üretme temposu düşmedi. Çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. *Hisar* dergisinde "Fildişi Kuleden" başlığıyla sürekli denemeler yazdı. 1974'te emekli oldu ve yılların birikimini art arda kitaplaştırmaya girişti. 1984'te, önce beyin kanaması, ardından felç geçirdi, 13 Haziran 1987'de vefat etti. İlk telif eseri Balzac üzerine küçük bir inceleme idi. *Hint Edebiyatı* (1964) daha sonra *Bir Dünyanın Eşiğinde* başlığıyla iki kez daha basıldı. *Saint-Simon, İlk Sosyolog İlk Sosyalist*, 1967'de çıktı. 1974'ten sonra yayımlanan kitapları şunlardır: *Bu Ülke* (1974), *Umrandan Uygarlığa* (1974), *Mağaradakiler* (1978), *Kırk Ambar* (1980), *Bir Facianın Hikâyesi* (1981), *Işık Doğudan Gelir* (1984), *Kültürden İrfana* (1985). Balzac'tan yaptığı çevirilerin ilki 1943'te yayımlandı. Fransız edebiyatından yaptığı çevirilerin yanı sıra, Uriel Heyd'in *Ziya Gökalp, Türk Milliyetçiliğinin Temelleri* (1980), Thornton Wilder'in *Köprüden Düşenler* (1981) ve Maxime Rodinson'un *Batı'yı Büyüleyen İslâm* (1983) adlı eserlerini de Türkçeye kazandırdı. İletişim Yayınları Cemil Meriç'in "Bütün Eserleri"ni toplu halde basarken, daha önce yayımlanmamış üç kitabı daha yayımlandı: *Jurnal 1* (1992), *Jurnal 2* (1993), *Sosyoloji Notları ve Konferanslar* (1993). "Bütün Eserleri" dizisinden "gözden geçirilmiş yeni baskı"sı yapılan kitaplar ise şunlardır. *Bu Ülke* (1983), *Bir Dünyanın Eşiğinde* (1994), *Saint-Simon İlk Sosyolog, İlk Sosyalist* (1995), *Umrandan Uygarlığa* (1996), *Mağaradakiler* (1997), *Kırk Ambar 1 - Rümuz-ül Edeb* (1998), *Kırk Ambar 2 - Lehçe-t-ül Hakayık* (2006), *Işık Doğudan Gelir* (2008). Cemil Meriç'in Bütün Eserleri 2013'te yayımlanan *Kültürden İrfana*'yla 12 ciltlik bir külliyat olarak tamamlandı. Cemil Meriç'in "Bütün Çevirileri" kapsamında Balzac'ın *Altın Gözlü Kız*, *Ferragus* ve *Otuzundaki Kadın* adlı romanları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

-
- Kitap yayına hazırlanırken çevirmenlerin özgün çevirisine sadık kalınmıştır.
 - Aksi belirtilmedikçe bütün dipnotlar çevirmenlere aittir.
 - Kitabın birinci baskısında ortak çevirmen olarak yer alan Mahmut S. Kılıççı'nın yasal varislerine tüm çabalara rağmen ulaşılamamıştır. Hak sahibinin bize başvurması halinde müteakip baskılarda biyografisine yer verilecektir.
-

Önsöz

Hernani'den on sekiz ay sonra oynanan *Marion de Lorme* 1829'un Haziranı'nda kaleme alınmıştı. *Hernani* aynı yılın Eylülünde.

Şimdi, 1831 Ağustosunu. Ana konuyu, karakterlerin özelliğini, ihtirasların karşılıklı değerini, olayların akışını değil, sahnelerin tertibini veya esas konu dışındaki buluşları bile değiştirmeyen ufak tefek tadiller bir yana, yazar, eserini halka 1829 Haziranı'nda yazıldığı gibi sunuyor. Oyunun gerektirdiği ayarlamalar dışında metin üzerinde kalem oynatılmamış; dramdan ne bir parça çıkarılmış ne de herhangi bir parça eklenmiştir.

Yazar, sahneye daha iyi uymasını sağlamak için eserin ötesini berisini hafifçe kırpmıştır, hepsi o kadar. Piyesi, iki yıl uzak kaldı tiyatrodan. 1829'dan 1830'a kadar süren gecikmenin nedenlerini halk çok iyi bilir. Mecburî bir gecikmeydi bu. Yazarın eli kolu bağlanmıştı. Yazar bu yarı siyasi, yarı edebi hikâyeyi belki günün birinde anlatır; sansür "veto"yu basmış, Martignac ve Polignac hükümetleri birbiri ardınca eseri yasak etmişlerdi. X'uncu Charles'ın iradesiydi bu.

(Sansür kelimesini sıfatsız kullandık. İktidardayken onunla uzun zaman ve açıktan açığa mücadele etmiştik. Şimdi iktidardan düştü. Ona niçin hakaret edelim? Hele bir diriltmeye yeltensinler, o vakit görürüz).

Marion de Lorme'un 1830-1831 arasında oynatılmasını yazar istemedi. Feragat etti hakkından. O tarihten beri tanımak şerefine nail olmadığı bazı kimseler, mektup yazarak, piyesin oynanmasını önleyen yeni bir engel mi var diye sordular. Bu önemsiz esere ilgilerinden ötürü kendilerine teşekkür eden müellif, durumu açıklamayı borç bilir, şöyle ki:

O cânım 1830 İhtilali'nden sonraki umumi hürriyetle beraber, tiyatro da kendi hürriyetine kavuştu. Sansürün diri diri gömdüğü piyesler, Eyub'un dediği gibi, kafataslarıyla mezarlarının taşıını kaldırıp alay malay, gürültü patırdıyla Paris tiyatrolarına dağılıverdiler. Sevinç ve öfkeden henüz soluk soluğa olan halk, onları alkışlamaya koştu. Adalet yerini bulmuştu. Sansür dosyalarının herkesi sevindiren bu boşanmış haftalarca sürdü. *Comédie Française*'in de aklına *Marion de Lorme* geldi.

Bu tiyatronun birkaç nüfuzlu şahsiyeti yazara başvurdu. Öteki piyesler gibi, onun da yasaktan kurtulan eserinin oynanmasına müsaade etmesi için ısrar ettiler. Kral tarafından yasak edilen dördüncü perde, X'uncu Charles'a lanet okunduğu zamanda bir siyasi tepki vaad eder gibi görünüyordu. Yazar, bu teşebbüste bulunanlara ve bilhassa Dona Sol rolünde çok parlak bir şöhrete ulaşan büyük aktrise, o zaman da mahrem olarak söylediklerini burada açıkça tekrarlamak zorundadır: Eserinin bir müddet daha oynanmasına onu mecbur eden asıl sebep de, böyle bir siyasi tepkinin doğuracağı başarı ihtimaliydi. Hissediyordu ki, kendi durumu başkalarından farklıydı.

Gerçi yazar, yıllardır muhalefetin –haydi en ünlü demeyelim de– en çilekeş saflarında yer almış, erkeklik çağına gire-

li beri terakkiden [ilerlemeden], tekâmülden [olgunluktan], hürriyetten yana olan her düşüncüyü cân-ı-gönülden benimsemiş ve bu sadakatının delillerini bilhassa bir yıl önce yine bu *Marion de Lorme* vesilesiyle göstermişti. Bununla beraber, henüz on altı yaşındayken siyasi emeller yüzünden edebiyat sahnesine atıldığı zaman ilk fikirlerinin, daha doğrusu ilk hayallerinin kralcı ve vandeci olduğunu hatırladı. Hatta, o devirde bir cülusiye [tahta çıkan padişah için yazılan şiir] de yazmıştı; ne var ki, halk tarafından sevilen X'uncu Charles'ın alkışlar arasında "Artık sansür de yok! Mızrak da!" diye haykırdığı devirdi o.

Günün birinde geçmişin başına kakılmasını istemedi. O zaman yanılmıştı şüphesiz. Yanılmıştı ama, inanıyordu. Samimiydi ve hiçbir çıkar düşünmüyordu... Bütün ömründe de böyle kalacağını ummaktadır. X'uncu Charles düşmüştü. Bu vesileyle sağlanacak herhangi siyasi başarı herkes için bir haktı. Yalnız ona yasaktı bu. Milli gazabın fıskıracağı menfezlerden biri olmayı kendine yakıştıramıyordu. Sarhoş eden bu Temmuz İhtilali'nde onun sesi, krala lanet okuyanların değil, halkı alkışlayanların seslerine karışmalıydı. Vazifesini yaptı. Onun yerinde olan her namuslu insan da böyle yapardı.

Piyesinin oynanmasına izin vermedi. Üstelik, siyasi imalar ve mürettep [dizili] rezaletlerle elde edilen başarılardan pek hoşlanmadığını itiraf eder. Bu başarılar büyük bir değer taşımaz ve kısa ömürlüdür. Yazar, sanatçılara vergi olan iyi niyetle XIII'üncü Louis'yi tasvir etmek istiyordu, şu veya bu halefini değil. Hem sonra yazarlar, asıl ortada sansür yokken kendi kendilerini dürüstlük, samimiyetle, titizlikle sansür etmelidirler. Sanatın şeref ve itibarını ancak böyle yükseltmiş olurlar. Asıl hüner, ortada tam bir hürriyet varken ölçüyü kaçırmamaktır.

Aradan üç yüz altmış beş gün geçti. Yani, yaşadığımız şu

hengâmede üç yüz altmış beş hadise bizi düşen kraldan ayırıyor. Halkın dalgalar halindeki öfkesi, تنها bir kumsaldan çekilen deniz gibi, yıkılan Restorasyon'un son yıllarını dövmüyor artık. X'uncu Charles, XIII'üncü Louis'den daha çok unutuldu. Yazar da piyesini safiyetle, hiçbir gizli maksat gözetmeden, iyi veya kötü, ama sadece bir sanat eseri olarak halka sundu, halk da böyle kabul etti eseri.

Yazar, bundan dolayı halkı da, kendini de tebrik eder. Siyasi meşgaleler arasında edebiyatla ilgili bir işin, edebi bir olay diye ele alınması sanat adamları için bir şey, büyük bir şey, hatta her şeydir. "Bourbon" hanedanının sakıt [düşmüş] kolu tahtda kalsaydı, bu piyes hiçbir zaman oynanmazdı. Onu sahneye çıkaran Temmuz İhtilali'dir. Eserimizin daha büyük bir değeri olsaydı, Temmuz İhtilali'nin sanata zararlı olduğunu söyleyenlere bu gerçeği hatırlatır, bu büyük hürriyet ve kurtuluş hamlesinin sanat için zararlı değil faydalı olduğunu, faydalı da söz mü, sanat için zaruri olduğunu ispat etmiş olurduk. Gerçekten de restorasyonun son yıllarında, on dokuzuncu asrın yeni zihniyeti tarih, şiir, felsefe –tiyatrodan başka– her alana işlemiş, her şeyi yeneden ele almış, ne varsa düzenlemişti. Bu garabetin tek sebebi vardı: sansürün tiyatroya çektiği duvar. Safça, mertçe, bütün azametiyle, bir sanatkâr tarafsızlığı, ama tam bir sanatkâr tarafsızlığıyla bir kralı, bir papazı, bir asilzadeyi, tarihi ve maziye sahneye aksettirmek imkânsızdır. Sansür, her konuyu cilalayan, dolayısıyla hüviyetini değiştiren gelenekçi ve beylik eserleri hoş görüyor, gerçek sanat, gerçek ve samimi sanata göz açtırmıyordu. Polisin başka yerlerde meşgul olduğu nadir zamanlarda, aralık bıraktığı kapıdan bir istisna olarak, tarihî ve dramatik üç dört eser sızabilmiştir ancak. Vidocq, Corneille'in elini kolunu bağlıyordu. Demek sansür, restorasyonun ayrılmaz bir parçasıydı. Biri ortadan kalkmayınca, öteki yok edilemezdi. Sanat alanındaki devri-

min gelişmesi için sosyal ihtilatın tamamlanması gerekti. Bir gün, 1830 Temmuzunu siyasi bir tarih olduğu kadar, edebi bir tarih de sayılacaktır.

Şimdi sanat hürdür, bu hürriyete layık olmak da ona düşer. Sözümüzü bitirmeden ilave edelim: Halk hiçbir devirde bu kadar olgun, bu kadar aydın, bu kadar ağırbaşlı değildi. Böyle olması gerekirdi, oldu da. İhtilallerin iyi tarafı şu: zekâları çabucak olgunlaştırırlar: aynı anda her yönden, bütün zekâları olgunlaştırırlar. Öyle bir devirde yaşıyoruz ki, halkın içgüdüsü iki yıl içinde bir sanat zevki haline gelebiliyor. *Gluckiste* ve *picciniste* kelimeleri nasıl 1789 girdabına düştülerse, kavga vesilesi olan o zavallı klasik ve romantik kelimeleri de 1830 uçurumuna yuvarlandılar. Ayakta kalan yalnız sanat.

Kitlelerin ruhunda her gün biraz daha ciddi her gün biraz daha derin bir anlayışın geliştiğini görmek, halkı izleyen bir sanatkâr için –izlemelidir de her an– çok cesaret verici; hem politik, hem edebiyatı kucaklayan ve çağımıza yakışan bir anlayış bu. Maddi menfaatlerin ardı arası kesilmeyen baskısı altında bunalan halkın, yenileşen sanatın ilk şekil değiştirmelerini –hem de, değişiklikler bu eserdeki kadar kırık dökük ve derme çatma olduğu zaman bile– akın akın seyre koştuğunu görmek ne güzel manzara... Ona, ister bir tarih sahnesinde maziye anlatın, ister bir aşk dramında ezeli ibret dersi verin, bu halkın daima dikkatli, daima anlayışlı, daima iyi niyetli olduğunu hissedersiniz. Bize kalırsa, dram için en uygun zamandır. Tanrı kime böyle bir deha ihsan etmişse, buyursun! Hem geniş, hem sade, tek ve çeşitli bir tiyatro tarihiyle milli, gerçekleriyle halka, ihtiraslarıyla bütün dünyaya seslenen beşeri, tabii ve dörtbaşı mamur bir tiyatro kurmanın tam sırası. Dram şairleri, iş başına! Bu yüce ve güzel eseri siz başaracaksınız. Karşınızda, büyük şeylere alışmış büyük bir millet var: hem görmüş, hem yapmış. Geçen

yüzyıllarla çağımız arasındaki mesafe çok, çok büyük. Eskiden halk, sanatın üzerine nakışlar çizbildiği uçsuz bucaksız bir duvardır... Şimdi tiyatro yerinden oynatıyor kitleleri, temelinden sarsıyor.

Şiir öldü, sanat imkânsız diyorlar. Hem de, bunu söyleyenlerin arasında çok zekiler de var. Niçin? Her şey her zaman mümkündür. Dün de mümkündü, bugün de. Hele yaşadığımız devirde imkânsız şey yok. Çok parlak bir istikbal bekliyor yeni nesilleri, çok yüksek bir ülkü canlandırıyor... Kendine güveniyor bu nesiller... hakları da var. Onlardan neler beklenmez? Aralarından biri olmakla övünen, –en değersizlerinden biri olduğu halde– adının zaman zaman dillerde dolaştığını görüp göğsü kabaran bu piyesin yazarı da, genç çağdaşlardan her şeyi umuyor. Hatta, büyük bir şair çıkacağını bile. Şayet, gizli kalmış böyle bir deha varsa, zamane çorakmış, kısrıkmış, şiirden nasipsizmiş diye haykırana bakıp da yeise düşmesin. Devrimiz çok mu ilerlemiş? İlkel dehalar yetişmez miymiş; bırak söylesinler, delikanlı! On sekizinci asrın sonunda biri kalkıp da naipten, Voltaire'den, Beaumarchais'den, XV'inci Louis'den, Cagliostro'dan, Marat'dan sonra, o yüce, o destanî, o hemen hemen efsanevi Charlemagne'ların hâlâ çıkabileceğini söyleseydi, bütün şüpheciler, yani bütün cemiyet buna omuz silker ve gülerdi. Oysaki, on dokuzuncu yüzyılın başlarında bir imparatorluk kuruldu ve imparator geldi. Charlemagne'a kıyasla Napoléon neydiyse, Shakespeare'e kıyasla da öyle bir şair neden gelmesin?

Ağustos 1831

Şahıslar

MARION DE LORME
DIDIER
XIII. LOUIS
MARKİ DE SAVERNY
MARKİ DE NANGIS
L'ANGELY
M. DE LAFFEMAS
DÜK DE BELLEGARDE

Anju Alayı Subayları:
MARKİ DE BRICHANTEAU
KONT DE GASSÉ
VİKONT DE BOUCHAVANNES
ŞÖVALYE DE ROCHEBARON
KONT DE VILLAC
ŞÖVALYE DE MONTPELAT

PAPAZ DE GONDI
KONT DE CHARNACÉ

Seyyar Tiyatrocular:

Le Scaramouche

Le Gracieux

Le Taillebras

Mahkeme Azası

Blois şehrinin devriye subayı

Tellal

Zindancı

Zabıt Kâtibi

Cellat

Birinci İşçi

İkinci İşçi

Üçüncü İşçi

Bir Uşak

DAME ROSE

Seyyar Tiyatrocular, Muhafızlar, Halk, Asilzadeler. Pajlar

1638

BİRİNCİ PERDE

Buluşma

BLOIS

Bir yatak odası. – Dipte, balkona açılan bir pencere. Sağda, üstünde lamba duran masa ve bir koltuk. Solda, döşemelik kumaştan perdesi bulunan bir kapı. Gölgede kalan bir yatak.

BİRİNCİ SAHNE

MARION DE LORME, çok süslü bir sabahlıkla masanın yanında nakış işlemektedir. MARKI DE SAVERNY, 1638 son modasına göre giyinmiş çok genç, tüysüz ve sarışın bir delikanlı.

SAVERNY, Marion'a yaklaşarak onu öpmek ister.
Barışalım Marie'ciğim!

MARION, iterek.
Biraz daha uzaktan
Rica ederim...

SAVERNY, *ısrarla.*
Yalnız bir buse?

MARION, *hiddetle.*
Marki, amaan!

SAVERNY
Allahım, ne bu öfke! Eskiden bu dudaklar
Çok daha az zalimdi, çok daha az cefakâr.

MARION
Unutuyorsunuz ki...

SAVERNY
Ne münasebet, yavrum!
Geçen günleri gayet iyi hatırlıyorum.

MARION, *kendi kendine.*
Amma belaya çattık!

SAVERNY
Peki, söylesenize,
Paris'i birdenbire böyle terk etmenize
Sebep neydi acaba? Doğrusu merak ettik.
Royale Meydanı'nda ararken fellik fellik
Sizi hayranlarınız, Blois'da işiniz ne?
İnsan dünyayı zindan eder mi hiç kendine?
İki aydır burada ne yapıyorsunuz?

MARION
Ben mi?
Ne istersem yaparım, yani icab edeni.
Hür değil miyim?

SAVERNY

Tabii. Ama, lütfen söyleyin.
Size gönül verenler de hür müdür? Örneğin:
Ben hür müyüm? Sizin için düelloya giderken,
Yarım kalan ayini önümüzde bitiren
Papaz Gondi de hür mü? Le Pressigny, Nesmond,
D'Arquien'le Caussades'lar; ayrılışınıza son
Derecede üzüldüler. Hatta, eşleri bile
Kocaları neşeye kavuşur ümidiyle,
Paris'e dönmenize can atıyorlar.

MARION, gülümseyerek.

Ne var
Ne yok? Beauvillain nasıl?

SAVERNY

Daima perestişkâr.

MARION

Peki, Céreste?

SAVERNY

Tapıyor size.

MARION

Ya Pons?

SAVERNY

O sizden
Nefret ediyor.